

отиде и да го хвърли въ рѣката Сена. Като го занесълъ, вързалъ му единъ камъкъ на шията и го хвърлилъ. Но за нещастие, като правилъ това, нѣкакъ се подхлъзналъ и самъ падналъ въ рѣката. Надалѣ викъ. Кучето го чуло и за шастие камъкътъ на кучето не билъ добре вързанъ и старото куче, съ вжже презъ шията, се впуснало и извадило господаря си на брѣга.

Но найдобри примѣри за самоотверженостъ и състрадателностъ показватъ **Сень-Бернардскитѣ кучета.**

Тѣзи кучета живѣятъ въ Алпитѣ, като по-цѣль день ходятъ изъ снѣга и бурята, като даватъ първата помощъ на заблудилия се изъ мъглата пжтникъ. Десетки и стотици човѣшки живота сж спасили прочутитѣ С. Бернардски кучета. Кой не знае за кучето **Барри**, спасило живота на по-вече отъ четиридесетъ души? Ето какъ Шейтлингъ описва това животно:

„Да, Барри, ти си билъ най-доброто куче, най-доброто животно! Ти си билъ голѣмо, разумно куче. Ти си избавилъ отъ смъртъ по-вече отъ четиридесетъ души. Съ кошница хлѣбъ и съ шише вино на шията, ти всѣки день си излизалъ изъ манастиря въ буря и дъждъ, да диришъ затрупани отъ снѣгъ и засипани отъ прѣспи, изравялъ си ги, въ случай на невъзможностъ тичалъ си въ манастиря да викашъ на помощъ калугеритѣ. Когато си достигналъ гостопримнитѣ врата на манастиря, ти си дрънkalъ камбаната, за да предадешъ намѣреното дете на добритѣ калугеритѣ. И щомъ взѣли отъ тебе детето и ти, безъ да губишъ минута, отивашъ пакъ да диришъ. Сполуката ти служила като урокъ за бждещето и ти си ставалъ само по-веселъ и по-добъръ. Но какъ сж можали да те разбиратъ спасенитѣ отъ тебе? Какъ си можалъ ти да ги ободришъ и да ги утетишъ?

Азъ бихъ желалъ да ти дамъ езикъ, за да могатъ хората да се поучатъ отъ тебе. И ти не си чакалъ да ти заповѣдатъ, ти самъ всѣкога си помнилъ своитѣ длжжности, като добъръ и честенъ човѣкъ. Щомъ си забелязвалъ отъ далечъ мъгла и вихру-